

ката, като играеха и лъцяха противъ слънцето. Тии двоица бяха една такава чета (чифтъ), която показваше едно чудно зрелище! Единъ отъ тяхъ беше проповѣдникъ на Вѣрата Христова, а другия беше свѣщенникъ на идолопоклонството.

„Отъ тогасъ когато ма остави съсъ онаа кързость, рече Олинтъ Апекидъ, бълъ ли си благополученъ? Сердцето твое благодаравали са подъ твѣ дръхи свѣщеннически? като си бълъ жаденъ да чбешъ словото Божіе, можѣ ли да докнешъ оутѣшеніе презъ пророчествата Исидины? това въздишаніе и погладъ твой, който го отбращашъ отъ мене, даватъ ми да разбмѣа оноа, което понапредъ видѣ дшата ми.“

„Ахъ! отговори Апекидъ пзланъ съ печаль, ты видишь предъ себе си едного кѣднаго и безъ надежданаго человека. Ахъ отъ малакъ всакога сънбвахъ и мыслѣхъ съати работы; ревнбвахъ на скатината на онии человекъци, които, заради чии живѣаха въ пещеры, и въ обители, са были приемнати въ обществото на оныа същества, които са погорѣ отъ земныте. Дните мои са свзршиха въ нѣкаквы желаніа заблждены и распалены, а нощите въ нѣкаквы видѣніа прелзтены, но мждественны. Излзганъ отъ тайныте повѣсти на едного прелзститѣла, озлекохъ таа дръха; но оубѣравамъ та съ чисто сердце, че естествомо са оскърби противъ твѣа нѣща, дѣто видѣхъ, и про-